

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Prezime: Malaj

Ime: Lizane Ime oca: Zef

Nadimak: Pol: ženski

Datum rođenja: 16. april 1963.

Mesto rođenja: selo Guska /Gushe/, opština Đakovica /Gjakova/

Nacionalnost: Albanka Veroispovest: katolička

Jezik/jezici koje govori: albanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i albanski

Trenutno zanimanje: domaćica Prethodno: domaćica

Adresa: selo Korenica /Korenicë/, Đakovica, Kosovo, 044 189 145 (mobilni)

Datum(i) razgovora: 1. februar 2002.

Razgovor(e) vodili: C. Smith Prevodilac: A Tahiri

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora:

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVEDOKA

U mojoj prvoj izjavi od 31. avgusta i 1. septembra 2000. postoji greška. Na stranici 6, red 22, ime moga sina je pogrešno navedeno kao Blerim Kabashi, a treba da stoji Blerim Malaj.

/tri potpisa/

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVEDOKA**PODACI O SVEDOKU:**

Prezime: Malaj

Ime: Lizane Ime oca: Zef

Nadimak: nema Pol: ženski

Datum rođenja: 16. april 1963. Mesto rođenja: selo Guska /Gushe/, opština Đakovica /Gjakove/

Nacionalnost: Albanika Veroispovest: katolička

Jezik/jezici koje govori: albanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišćeni u toku razgovora: engleski i albanski

Trenutno zanimanje: domaćica Bivše: domaćica

Adresa: selo Korenica /Korenice/, Đakovica, 044 189 145 (mobilni telefon)

Datum(i) razgovora: četvrtak, 6. septembar 2001. i nedelja 9. septembar 2001.

Razgovor(e) vodili: Annette Murtagh Prevodilac: Ardiana Sadiković

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: gorenavedeni

Potpis svedoka: Ostali prisutni:
/potpisano/ /potpisano/

IZJAVA SVEDOKA

Dodatna izjava Lizane Malaj. Dana 31. avgusta 2000. i 1. septembra 2000. već sam dala izjavu istražitelju Paolu Pastoreu Stochiju sa Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju u Hagu. Danas, 6. septembra 2001, želim da dam dodatnu izjavu.

Selo Korenica nalazi se u opštini Đakovica, pet kilometara zapadno od grada. U martu 1999. u selu je bilo oko 70 kuća, ali ne znam koliko je bilo stanovnika. Veliki procenat sela je katolički i samo u deset kuća žive albanski Muslimani. Tu je u to vreme živela i jedna srpska porodica i oni su se prezvali Mićunović, a u njoj je bilo oko 15 članova. Ta tri brata su se ponašala kao da tamo ima 300 Srba. Do 4. aprila lepo su se odnosili prema ljudima i nisu nam stvarali nikakve probleme.

Jednog popodneva, otprilike tri nedelje pre 4. aprila 1999, ne znam u koje tačno vreme, selo su opkolile isključivo policijske snage koje su se postavile na svakih deset metara oko sela. U selo su došli peške, ali ne znam koliko ih je bilo. Istoga dana na glavnom putu videla sam i pet velikih maskiranih tenkova, a mislim da su u svakom bila po dva policajca. Videla sam i džipove te transportere za ljudstvo, ali ne mogu da ih opišem pošto nismo hteli previše da gledamo, hteli smo da se sakrijemo. Svi su ostali u svojim kućama, previše su se plašili da izadu, a oni koji su imali podrume, ostali su u njima. Policija nije ništa radila u selu dok je bila tamo, izgledalo je da samo posmatraju šta se dešava, i nakon nekoliko sati su otišli.

Oko 14:30-15:00 sati 4. aprila 1999. policajci su automobilom došli u selo i parkirali se kod seoske razvodne stanice. Otišli su peške do kuće Engjella Berishe i kuće porodice Dedaj i rekli im da kažu svim stanovnicima da u roku od tri sata, do 19:00 sati, svi moraju napustiti selo. Naredili su da krenemo pravo za Albaniju. Bila sam kod kuće sa svojom porodicom, jednim svojim bratom, njegovom ženom i mojim nećakom, a moj najmlađi brat bio je kod porodice Dedaj. Milutin Prašević, srpski policajac iz Đakovice, došao je, u stvari, u moju kuću i rekao nam da idemo.

Odmah smo se spremili i poneli sa sobom neke stvari; imali smo traktor i dva automobila, ali nam nisu dopustili da uzmemo automobile. Moj nećak je uzeo traktor, a mi smo se svi popeli u prikolicu i otišli s mojim mužem i porodicom. U prikolici nas je bilo ukupno 17. Nakon našeg odlaska, Milutin Prašević je s ostalim policajcima ostao u selu.

Ostali stanovnici sela spremili su se u isto to vreme i u drugim traktorima bilo je do 30 ljudi, niko nije imao automobil zato što nam nisu dopustili da ih uzmemo. Svi smo se skupili u 06:30 sati ujutro i formirali konvoj. Deo stanovnika koji su ovu naredbu ranije primili imali su priliku da pripreme i sa sobom ponesu nešto hrane. U konvoju je bilo mnogo ljudi, ali ne znam koliko. S nama su bili i ljudi iz okolnih sela koji su od 4. aprila 1999. bili izbeglice u našem selu - na primer, kod mene je boravilo 17 ljudi i tu je bilo čitavo selo Guske /Gushe/, opština Đakovica.

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/

Otišli smo u 18:30 sati i krenuli glavnim putem prema Đakovici i stigli do sela Sufadol u opštini Đakovica, udaljeno oko jednog kilometra. Stigli smo tamo za oko deset minuta. U selo Sufadol /kao u originalu; ?Suvi Do /Suhadol/, a ne u selo Meja /Meje/ kao što piše u mojoj prvoj izjavi, stigli su vozilom Aca Mićunović, član srpske porodice koja je ranije živela u našem selu, i još jedan čovek. Zaustavili su nas i rekli nam da se vratimo kući. Vratili smo se kući, verovalo mu je celo selo i bili smo sigurni da će nas oni štititi kad se vratimo. Kad se vratimo /kao u originalu/. Milutin i ostali oficiri su još uvek bili u selu kad smo se vratili, moja kuća je bila neoštećena i ništa nije nedostajalo.

Dana 27. aprila 1999. u 07:30 sati u moju kuću su došli vojnici i naredili nam da napustimo kuću. Došli su do vrata pucajući i vičući nam rekli da izademo. U selu su bili od 05:00 sati. Odmah smo izašli, naše muškarce su odvojili od nas žena i dece i poslali nas u Albaniju bez muškaraca. Isto se dogodilo u svim kućama. Odmah smo otišli, morali smo, pucali su i pretili nam. Mog muža i sina Blerima su tu zadržali i oni se još uvek vode kao nestali zajedno sa još oko 73 drugih muškaraca iz sela.

Kad smo napustili selo pratili su nas pripadnici paravojske, policija i vojska. Po dvojica ili trojica bili su razmešteni na svakih pet metara i bilo ih je toliko da se nismo mogli ni osvrnuti. Svi smo hodali i oni su nas izveli na glavni put za Đakovicu. Prvo selo bio je Sufadol, zatim Meja Orize /Orize/, Brekovac /Brekoc/ pa Đakovica koja je bila udaljena oko pet kilometara. U konvoju je bilo oko 300-400 ljudi, muškaraca, žena i dece, i trebao nam je oko jedan sat da peške dodemo do mosta. Pratili su nas do mosta Tabakut u predgrađu Đakovice. Hteli smo da idemo prema Zubu /Zhubu/ u opštini Đakovica, ali nisu nam dopustili već su nas usmerili prema Đakovici i Prizrenu.

Na mostu Tabakut bile su policija i vojska, tražili su od nas dokumenta, ali ja ih nisam imala. Koliko mi je poznato niko ih nije imao. Policija, vojska i pripadnici paravojske koji su nas pratili ostavili su nas na mostu odakle nas je druga pratnja u vozilima odvela od mosta u samu Đakovicu. Odveli su nas u park pored bolnice u Bloku I RI /kao u originalu/ u gradu. Mislim da je bilo 09:30 sati. Tu su nas držali četiri sata iz meni nepoznatih razloga, mislim da su to uradili samo da bi nas još više iscrpili. Nismo imali ni hrane ni vode. Pozvali smo lokalnog sveštenika koji je sa snagama koje su nas pratile pregovarao da nam dopuste da odemo u dva sela u opštini Đakovica, u sela Rača /Race/ i Osek Paša /Osek Pashe/. Međutim, rekli su "ne" i nisu nam dopustili da idemo tamo, dopustili su nam samo da idemo u Albaniju i rekli nam da će nas, ako ne odemo tamo, pogubiti.

Napustili smo park i krenuli prema putu za Prizren, ne znam kako su se zvale ulice kojima smo hodali, ali sećam se da smo prošli pored zgrade MUP-a i prešli još jedan most prema putu za Prizren. Ne znam kako se zvao taj most. Mislim da je u konvoju u to vreme bilo oko 800 do 1.000 ljudi, a nekoliko ih je imalo i traktore.

Dok smo išli za Prizren, duž puta su bila poredana vozilima s policajcima i samo su nam govorili "Brže, brže", nismo se mogli ni pet minuta odmoriti.

03031875

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/

Nastavili smo i oko 16:00 sati stigli u selo Bistražin /Bistrashin/ u opštini Đakovica gde su muškarce izdvojili iz konvoja. Kasnije su im dopustili da nam se ponovo pridruže. Prošli smo kroz selo Rogovo /Rogovë/ u opštini Đakovica, zatim Veliku Krušu /Krushe e Madhe/ u opštini Orahovac /Rahovec/, Malu Krušu /Krushe e Vogel/, Pirane /Pirane/, Landovica /Landovice/ te kroz Dušanovac /kao u originalu/; Dušanove /Dushanove/, sve sela u prizrenskoj opštini i zatim došli do Prizrena.

Kroz ta sela prolazili smo glavnim putem Đakovica-Prizren. Duž puta, nedaleko od Velike Kruše videla sam kamion pun muškaraca, ne znam da li je to bila policija ili vojska, ali pucali su na nas - srećom niko nije ni ranjen ni ubijen. Na oko 20 minuta zaustavili smo se kod spomenika u Landovici i hteli da tu prenoćimo pošto je bilo kasno, mislim da je bilo između 24:00 i 01:00 sati. Policija nam je naredila da produžimo, sve vreme su nam govorili kuda da idemo. Pre nego što smo stigli u Prizren stanovnici jednog sela dali su nam mleka za decu.

U Prizrenu smo prolazili glavnim putem, desno od nas bila je železnička pruga, a pre nego što smo ušli u grad skrenuli smo desno i prešli prugu, ali ne znam kako se zvalo to mesto. Produžili smo pravo i došli do neke vrste kontrolnog punkta na kome su bili Srbi, ne znam da li su oni bili civili ni ko su oni bili, bio je mrak pa ih gotovo nismo ni videli. Hteli smo da se tu odmorimo, ali nam nisu dopustili već su nas naterali da nastavimo. Ne znam kako se tačno zvala ulica u kojoj smo se nalazili, ali skrenuli smo na glavni put koji vodi prema albanskoj granici. Nastavili smo da hodamo cele noći prema granici, prošli smo kroz velik broj sela, ali ne znam kako su se zvala. Ne znam da li je u njima bilo lokalnog stanovništva ili su oni bili otišli, nismo mogli da vidimo, bio je mrak.

Od Prizrena do granice pešačili smo oko 12 sati, nijednom nam nisu dopustili da se putem odmorimo - policija koja je u svojim vozilima putovala uz konvoj nam je stalno govorila da nastavimo. Putem nisu nikog opljačkali niti povredili i niko nije izdvojen iz konvoja.

Sve vreme su nam govorili da hodamo putem jer su ivice puta i polja minirani. Svi su ostali na putu, plašili su se i niko se nije usudio da side s njega.

Stigli smo do graničnog prelaza za Albaniju Qafa e Morines /kao u originalu/ u podne 28. aprila 1999. Na granici sam videla druge ljude iz sela u đakovičkoj opštini, i koliko mi je poznato tu se nalazilo 800 ljudi. Na granici sam videla da od ljudi traže dokumente i lične karte, i oni koji su ih imali, predali su ih. Nisam videla da su od nekog tražili novac. Neki od ljudi koji su imali traktore morali su da pred policijom i VJ-om skinu registarske tablice nakon čega su im dopustili da traktorima pređu granicu. U Albaniju sam prešla 28. aprila 1999.

Sve u svemu, mislim da je za ono šta se dešavalo bila odgovorna policija. Napustila sam Kosovo zato što su nas proterali odatle, a ne zbog bombardovanja NATO-a.

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/

Svojom voljom ne bismo nikad otišli. Grozno je kako smo otišli otamo, rade bih da su me ubili nego što sam morala da predem granicu. Više me ništa ne raduje, moja porodica nije na okupu - moj muž i sin se još uvek vode kao nestali.

Vratila sam se na Kosovo 3. jula 1999. Neke kuće u selu oštećene su nakon našeg odlaska i proterivanja u Albaniju. Svoju kuću sam po povratku zatekla spaljenu i tamo više nije bilo ničega.

POTVRDA SVEDOKA

Izjava sadrži 6 strana, pročitana mi je na albanskom jeziku i sadrži sve što sam rekla po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svesna sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvana da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 9. septembar 2000.

Potpis svedoka:
/potpisano/

Ostali prisutni:
/potpisano/

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Ardiana Sadiković, prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlašćena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim s albanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na albanski jezik.
- 2) Lizane Malaj mi je dala do znanja da govori i razume albanski jezik.
- 3) Gorenavedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na albanski jezik u prisustvu Lizane Malaj koja je, po svemu sudeći, čula i razumela prevod ove izjave.
- 4) Lizane Malaj je potvrdila da su, po njenom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdila svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 9. septembar 2000.

Potpis: /potpisano/

*Prevod**Original: engleski*

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG HUMANITARNOG
PRAVA POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

IZJAVA SVEDOKA**PODACI O SVEDOKU:**

Prezime: Malaj

Ime: Lizanë

Ime oca: Zef

Nadimak: nema

Pol: ženski

Datum rođenja: 16.4.1963.

Mesto rođenja: selo Guska, opština Đakovica
/Gjakovë/, Kosovo

Nacionalnost: Albanka

Veroispovest: katolička

Jezik/jezici koje govori: albanski, malo srpski

Jezik/jezici korišćeni u toku razgovora: albanski i engleski

Trenutno zanimanje: domaćica

Adresa: selo Korenica /Korenicë/, opština Đakovica, Kosovo

Kontakt adresa: ista

Datum(i) razgovora: 31.8. i 1.9. 2000.

Mesto(a) razgovora: selo Korenica, opština Đakovica, Kosovo

Razgovor(e) vodili: Paolo Pastore Stocchi   Prevodilac: Valentina Kumnova

Imena svih lica prisutnih tokom razgovora:

Potpis: /potpisano/
(svedok)

Malaj Lizane/K019-3880-K019-3885/jsr

Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)

Prevod

Zovem se Lizanë Malaj. Rodena sam u selu Guska, opština Đakovica 16.4.1963. U Guski sam živela do svoje osamnaeste godine. Dana 3.10.1982. udala sam se za Vata Malaja i otišla da živim u Korenici.

Pre 27. aprila 1999. u mojoj porodici su bili: moj sin Blerim Malaj, rođen 29.8.1983, moja kćerka Blerina Malaj, rođena 19.1.1985, moj sin Bekim Malaj, rođen 26.9.1988, moja ćerka Blerta Malaj, rođena 31.4.1990, moj sin Engjull Malaj, rođen 26.11.1992, i Vat Malaj, rođen 14.2.1962. Završila sam osnovnu školu. Moj muž je bio poljoprivrednik u Korenici.

Prvi put sam videla srpske snage u našem selu u maju 1998. Sećam se da je pet tenkova VJ-a /Vojska Jugoslavije/ bilo stalno postavljeno na glavnom putu (Đakovica - Junik), dok su kopnene snage (pešadija) bile rasporedene na brdu poviše Korenice. U kraju sam svakodnevno videla kako patroliraju grupe vojnika VJ-a. Vojnici bi u kraju ostali tri do četiri sata, a onda bi se povukli.

Ne sećam se da se u to vreme u Korenici išta značajno dešavalo. U selu je živio **Dragan Mićunović**, major VJ-a, sa porodicom. To je bila jedina srpska porodica u selu, i u to vreme su svi seljani s njima bili u dobrim odnosima. Dragan je imao dva brata, **Predraga Mićunovića**, oficira visokog ranga u VJ-u, i **Acu (nadimak) Mićunovića**, oficira policije (MUP /Ministarstvo unutrašnjih poslova/) u Korenici. Dragan je imao oko 50 godina, i bio je visok oko 1,75-1,80 m. Kosa mu je bila prosedo-plava i kratka. Predrag je imao oko 40 godina i ličio je na Dragana. Aca je imao oko 50 godina i ličio je na svoja dva brata, s tim da je imao brkove.

Tokom leta 1998, gotovo svake druge noći morali smo, zajedno s ostalim seljanima, odlaziti iz Korenice. Obično bi se sklonili u Gusku, susedno selo. Bili smo preplašeni jer su srpske snage počele da pucaju na položaje OVK /Oslobodilačka vojska Kosova/ u Necu, Smoljici /Smonica/, Pacaju, Ramocu i ostalim selima Carragojs /kao u originalu/ doline.

Zbog te situacije sam osećala stres i umor. Krajem leta smo moj muž i ja rešili da decu ostavimo u Guski, a da se mi vratimo u našu kuću u Korenici. Situacija je ostala onakva kako sam je malopre opisala sve do početka marta 1999. Počevši od 7. ili 8. marta 1999, muškarci iz sela su redovno noću išli u planinu jer je situacija bila izuzetno napeta. Nakon što je NATO počeo vazdušne udare na Srbiju, situacija se pogoršala.

Sećam se da je krajem marta 1999, Dragan Mićunović poslao Gjona Prelaja, petnaestogodišnjaka iz Korenice, da seljanima prenese njegova naređenja. Naređenje je glasilo da svi muškarci moraju da idu u planinu da se sakriju, a da žene ostanu u selu. Po Mićunovićevom naređenju, trebalo je da mi, žene, sačekamo autobuse ili kamione da nas pakupe i odvezu u nepoznatom pravcu.

Dana 4. aprila 1999., u 13:00 sati, oficir MUP-a **Milutin Prašević** je sa još sedam oficira došao u naše selo i prisilio sve ljude da odu iz sela. U to vreme su u selu bili i muškarci, seljani. Milutin i ostali su nosili plave policijske uniforme i mitraljeze.

Potpis: /potpisano/
(svedok)

Malaj Lizane/K019-3880-K019-3885/jsr

Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)

Prevod

Došli su policijskim blindiranim kolima. Sećam se da su nas psovali i vredali. Uzeli smo svoje traktore i krenuli ka Meji.

Kad smo stigli u Meju-Orize, sreli smo Acu Mićunovića. Naredio nam je da se vratimo u selo, što smo i učinili. Nakon našeg povratka kućama, i naši muškarci su rešili da ostanu u selu. Bili su veoma umorni od skrivanja po planini. Ništa se nije dešavalo sve do 27. aprila 1999.

Dana 27. aprila 1999, u 05:00 sati, srpske paravojne jedinice, pripadnici MUP-a i VJ-a došli su u naše selo. Videla sam 35 vojnika u svom dvorištu. Mislim da je u toj operaciji učestvovao veliki broj vojnika. Neki od njih su nosili maske, a neki trake na rukavu. U dvorištu sam videla i muškarce u plavim policijskim uniformama koji su svi nosili mitraljeze i noževe. Naša deca su još spavala, dok smo mi, odrasli, već bili budni. Začula sam pucnje koji su dolazili iz pravca mog dvorišta.

Vojnici su nam naredili da izađemo iz kuće. Tada su se u kući nalazili cela moja porodica i još nekoliko osoba: moj nećak Arben Kabashi, star 24 godine, Arbenova žena Josephina Kabashi, stara 23 godine, i njihova ćerka Anna, stara 11 meseci, te moj nećak Fron Kabashi, star 15 godina. U drugoj porodičnoj kući koja se nalazila u istom dvorištu bili su: moj brat Nikoll Kabashi, star 43 godine, njegovi sinovi Andrush Kabashi, star 18 godina, i Roland Kabashi, star 13 godina, Nikollina žena Marta Kabashi, stara 39 godina, Nikolline ćerke Gloria Kabashi, stara 16 godina, Elvira Kabashi, stara 15 godina, i Sabina Kabashi, stara 4 godine.

Kad su nam vojnici naredili da izađemo iz kuća, moj sin Blerim je bio u poljskom WC-u u dvorištu. Vojnici su videli Blerima i tamo ga zadržali. Moj muž je izašao iz kuće. Čula sam kako su ga vojnici vičući pitali ko je još s njim u kući. Mom mužu su naredili da nas pozove da izađemo iz kuće. Moj muž nam je to vičući preneo, pa smo izašli. Videla sam sina Blerima kako leži na zemlji, dok je jedan vojnik držao mitraljez uperen na njega. Počela sam da vrištim, a onaj vojnik koji je držao mitraljez uperen u Blerima naredio mu je da okrene glavu na drugu stranu kako me ne bi gledao.

U dvorištu su bila tri automobila: jedan je bio naš, a druga dva su pripadala mojoj braći. Vojnici su zatražili ključeve od automobila. Pokušali smo da im objasnimo da trenutno nemamo ključeve. Vojnici su onda natuknuli da su to ukradena kola. Moj muž je otišao do naših kola i spojivši žice upalio motor. Vojnici su mom mužu i Arbenu naredili da legnu na zemlju s Blerimom. To su i učinili.

Ljudi iz one druge kuće nisu izašli kad i mi. Jedan paravojnik je provalio vrata i ušao u tu kuću. Zatim je pitao ko je gazda u kući. Moj brat Nikoll je odgovorio da je on gazda u kući. Nakon što je Nikoll tom paravojniku dao svoju ličnu kartu, naredili su mu da sa Andrushom izađe i legne na zemlju. Nama, ženama i deci, naredili su da izađemo iz kuće. Izašli smo iz kuće, zatim iz dvorištra, a kad smo se našli na oko 50 metara od kuće, čula sam više pucnjeva koji su došli iz pravca kuće. Odatle su dolazili i krici. Pokušala sam da se vratim, ali me je jedan policajac sprečio, uperivši mitraljez u mene. Videla sam kako mi kuća gori. Policajci su mi naredili da idem u

Potpis: /potpisano/
(svedok)

Malaj Lizane/K019-3880-K019-3885/jsr

3/6

Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)

Prevođ

Albaniju. Sećam se da su me policajci psovali, obraćajući mi se na srpskom jeziku: "Jebem ti mater..."

Užasnuta onim što nam se dogodilo, otišla sam odatle i krenula pešice s decom i ostalim ženama iz naše porodice ka Đakovici. Ukupno nas je bilo 30 porodica iz Korenice, a bilo je još i izbeglica iz Guske. Bilo je 08:00 sati i mi smo bile jedine izbeglice koje su bežale glavnim putem (Junik-Đakovica). Druge izbeglice, s druge strane doline, bežale su /?/ drugim putevima.

U 16:00 sati smo stigli u Bistražin /Bishtazhin/, gde se nalazio srpski kontrolni punkt. Policajci su izdvojili 10-15 muškaraca iz našeg konvoja. Jedan sveštenik iz Đakovice, koji je bio s nama u konvoju, pregovarao je sa Srbima, pa su te muškarce na kraju pustili i dozvolili im da nastave put s ostatkom konvoja. Srpske snage su bile rasporedene duž puta za Albaniju i pratile su konvoj. Nisam videla da su ikoga zlostavljali dok smo išli za Albaniju. Sećam se da su vojnici VJ, kada smo stigli u selo Rogovo /Rogovë/, pucali na nas, verovatno da bi nas zastrašili. Niko nije ranjen u toj pucnjavi. Stigli smo na granični prelaz Kukešu /Kükeş/ narednog dana u 13:00 sati.

U Albaniji su nam humanitarne organizacije koje su se nalazile na granici ukazale lekarsku pomoć. Ostali smo u Shijaku /kao u originalu/, blizu Drača /Durrës/, a onda smo se 3. jula 1999. vratili na Kosovo. Naše kuće su potpuno izgorele. Zajedno s decom i drugim rođacima otišla sam kod roditelja u Gusku. U novembru 1999. sam se vratila u našu kuću u Korenici koja je u međuvremenu delimično ponovo sagrađena.

Pre nego što smo se vratili u našu kuću, moja snaja Dilë Biblekaj je našla ličnu kartu i novčanik mog muža Vata Malaje, i dva novčanika koji su pripadali mom nećaku Arbenu Kabashiju i mom bratu Nikollu Kabashiju. U novembru, nakon što sam se vratila kući, našla sam novčanik mog sina Blerima Kabashija. Nisam prepoznala nijednog od Srba koji su izveli operaciju u mojoj kući 27. aprila 1999. Moji rođaci nisu bili borci OVK-a, niti smo u kući imali oružja. Nadam se da su moji srodnici još živi, ali imajući u vidu događaje od tog jutra, mislim da su svi pobijeni. Od tog jutra nisam dobila nikakve informacije o sudbini mojih srodnika koji se kod MKCK /Međunarodnog komiteta Crvenog krsta/ vode kao nestala lica.

Nemam ništa da dodam ovoj izjavi.

Potpis: /potpisano/
(svedok)

Malaj Lizane/K019-3880-K019-3885/jsr

Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)

*Prevod***POTVRDA SVEDOKA**

Ova izjava od 6 stranica sadrži sve što sam rekla po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svesna sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvana da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 1. septembar 2000.

Potpis: /potpisano/
(svedok)Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)Potpis: /potpisano/
(svedok)

Malaj Lizane/K019-3880-K019-3885/jsr

5/6

Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)

Prevod

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Valentina Kumnova, prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlašćena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim s albanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na albanski jezik.
- 2) Lizanë Malaj mi je dala do znanja da govori i razume albanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na albanski jezik u prisustvu Lizanë Malaj koja je, po svemu sudeći, čula i razumela prevod ove izjave.
- 4) Lizanë Malaj je potvrdila da su, po njenom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdila svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 1.9.2000.

Potpis: /potpisano/

Potpis: /potpisano/
(svedok)

Malaj Lizane/K019-3880-K019-3885/jsr

6/6

Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)